

Sabine Zett

HUGO

idolem

GRADA

Dosud vyšlo:

Hugův geniální svět

Hugo má prvotřídní plán!

Hugo idolem

Sabine Zett

HUGO

idolem

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sabine Zett

HUGO IDOLEM

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5692. publikaci

**Z německého originálu HUGOS HEBT AB! (ISBN 978-3-7855-7146-0),
vydaného nakladatelstvím Loewe Verlag, Bindlach, v roce 2012,
přeložila Kateřina Klabanová**

Ilustrace Ute Krause
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 176
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárna CPI Moravia Books, s.r.o.

Title of the original German edition:

Hugo hebt ab!

© 2012 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, 69469 Weinheim

Copyright © 2012 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Czech edition © Grada Publishing, a.s., 2014

Cover Illustration © Ute Krause

ISBN 978-80-247-5217-4

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9556-0 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9557-7 (ve formátu EPUB)

Pomoc, jsou tam!	7
Starší přítelkyně	18
Změna plánu	29
Trapas s psaníčkem	42
Hrdinové školy	62
Nikova kost	73
Snídaně a fešnej mop	86
I s navijákem	99
O řízcích a buchtách	112
Za flek na kalhoty	124
Na stopě Drákulovi	136
Mučeníčko	147
Čtvrteční drama	159

*Pro Meli, Vince a Jürgena –
díky za tu spoustu smíchu!*

Pomoc, jsou tam!

„Pořád tam jsou!“

„Pšt! Zalez!“

„Civí sem! No tak se podívej!“

„Zůstaň za záclonou! Jinak tě bude vidět!“

„Ale co je to popadlo? Tvrdnout na ulici a civět vám na barák! Hodiny!“

„Schovej se! Ať nevědí, že o nich víme!“

„A proč?“

„Hugo! Kryj se přece trochu!“

„No a co když prostě skočím ven a zeptám se jich, proč tu tvrdnou a o co jim vlastně jde?“

„Neeee! Zůstaň tady!“

„A proč? To je na palici. Já tam jdu.“

„Nejdeš! Jestli seš kámoš, tak zůstaneš tady se mnou! Jinak jsem s tebou skončil!“

COŽE?!

Jsem z toho jelen. Niko se chová vážně divně. Krčíme se tu na bobku u okna u Kolpingů v kuchyni už minimálně pět hodin a mně už všechno zdřevěnělo.

Teda, abych byl přesnější.

Ne *u* okna, ale *pod* oknem.

Protože venku *před* oknem postává Lucy Steinová s Lindou Kowalski, dvě holky od nás ze třídy. A civí sem. Zaparkovaly na chodníku přes ulici, jako by na něco čekaly.

Ale na co?

Krátí si čas hihňáním a šuškááním, ale z okna nespouštějí oči. Z toho ohýbání už mě bolí záda, protože mi Niko nechce dovolit, abych se narovnal, odhrnul záclonu a ukázal jim oběma prostředníček.

Ven taky nesmím.

A hlavně nechápu, co Lucy s Lindou na Kolpingovic okně tak přitahuje. To je tak zaujalo, že mají na zácloně sluníčka, nebo co?

„Niko, mě už to vážně přestává bavit!“ zavrčím a vstanu. Auuuu! Moje záda!

„Budťo mi teď řekneš, o co těm dvěma jde, nebo se jich na to zajdu zeptat ven. Brejlinda bude mít určitě po ruce bonbóny, tak ať nám z toho aspoň něco kápne. To by se mi taky líbilo, mít za tátu vedoucího supermarketu. A obsluhovat se tam dle libosti jako v Lenoráji.“

Niko se poškrábe na hlavě. „Podle mě bys jí neměl říkat Brejlinda. Už to k ní nějak nesedí.“

Cože?!

Co mu to dneska přelítlo přes nos? Nevymyslel snad tu přezdítku se mnou?

„Linda plus brejle – brejle plus Linda – rovná se Brejlinda. Co ti na tom nesedí?“ nechápu.

„Říkáme jí tak přece, co ji známe.“

Niko zavrtí hlavou. „Třeba proto, že už brejle dávno nenosí. A tak vůbec. Má teď kontaktní čočky.“

Aha.

To mi nedošlo.

Čeho si Niko nevšimne!

Ani jsem to nezaznamenal.

„No dobře,“ připustím smířlivě. „Linda a kontaktní čočky – kontaktní čočky a Linda – rovná se Čočklinda. Tomu se člověk taky může zasmát. Klidně přejdu na Čočklindu. Nebo Kočklindu. Nebo Kontalindu.“

„To nemá úroveň, Hugo!“

„Jak nemá úroveň? Sám jsi přece říkal, že nosí čočky! Ukaž, já se podívám...“

Niko mě strhne od okna. „Pšť! Teď ne! A neřvi tak, aby tě venku neslyšely. Nechci, aby věděly, že o nich víme.“

PŘEDTÍM

BREJLINDA

POTOM

„Ale ty tu přece bydlíš! A o mně se ví, že jsem skoro pořád s tebou. Tak proč se nemůžeme dát vidět u vás v kuchyni?“

„I tak. Prostě nechci, aby nás viděly, kapišto?“

Pomoc!!! Přestávám rozumět nejlep-
šímu kamarádovi! Známe se už od

ČOČKLINDA
KOČKLINDA
KONTALINDA

školky a tak dobře, že nám stačí do-
rozumívat se stylem esemesek. Čím
kratší, tím lepší. Ale teď nám spo-
jení zjevně někdo narušil.

Musím si to ujasnit. „Niko,“ řeknu opatrně. „Teď ještě jednou pro ty, komu to tak nezapaluje, takže pro Bullyho, i když tu momentálně není. Soustřeď se: Venku na ulici před vaším oknem stojí dvě holky od nás ze třídy. Ačkoliv tady nebydlí, je to tak?“

Niko mlčky kývne.

„A my jsme si je neobjednali, aby za nás udělaly úkoly nebo tak něco, nebo snad jo?“

Niko zavrtí hlavou.

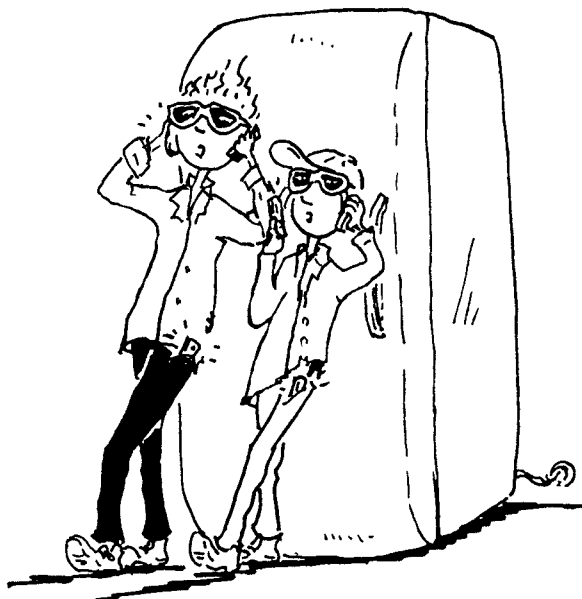
„A tys ve škole neprohlašoval, že vám z okna v kuchyni budou pršet stovky nebo že u vás na lince bude dneska koncertovat Justin Bieber, že ne?“

„Nee, i když by to bylo hustý! Justin Bieber nebo Lady Gaga... to by nám hodilo slušnou sumu! A určitě by nás to konečně protlačilo do televize!“

Aleluja!

Minimálně pokud jde o peníze, mi kámoš zůstal normální! Máme totiž věčně hluboko do kapsy a s kapesným si nevystačíme ani náhodou.

Na chvíli se tou představou nechám unést i já a úplně vidím, jak u Kolpingů v kuchyni rozráží okno nějaká popová hvězda a zpívá pro místní. A já s Nikem jí děláme manažery. Máme na sobě bílou košili a džínny a zrcadlovky jako drsňáci a opíráme se o ledničku a střídavě odpovídáme do tří mobilů a domlouváme termíny. Vystoupení v televizi, rozhovory, přenosy na internetu, fotografování...

Jestlipak pro manažera hvězdy popu vůbec platí povinná školní docházka, když lítá tryskáčem kolem světa a vydělává hromady prachů?

Jenomže vzápětí mě zase stáhne na zem realita. „No dobře, ale teď se tady žádná hvězdná show nekoná, leda by náš táta přitáhnul karaoke a začal by tu koncertovat. To by se ale celá ulice zděšeně koukala evakuovat a místo fanoušků by nastoupila policie.“

Naši se zbláznili do SingStar a navykli si pravidelně zvát kamarády a občastňovat nás ratolesti děsivým večerním vyřváváním, což se dá přestát jedině s trojitým balením špuntů do uší, pokud se nám nepodaří přenocovat někde jinde.

Ryju do něj dál: „No tak mi už konečně řekni, proč tu Brej... Linda s Lucy tvrdnou.“

Niko se poškrábe na hlavě. „Nemám tušení.“

Povytáhnu obočí. „Jak – nemám tušení?! Jak si to mám vyložit?“

„Jednoduše. Třeba tak, že to prostě nevím. Ale není to poprvý.“

„Co?“

„Co tu jsou. Včera a předevčírem tu taky byly. Vlastně celý víkend.“

„To jako že strávily celý víkend před vaším kuchyňským oknem?“

Niko kývá a šklebí se. „Rozhodně obě odpoledne.“

A já jsem to prošvihnul! O víkendu jsme se s Nikem neviděli. Naši už zase přišli s nápadem, že ho „strávíme společně jako rodina“, čímž se nás taky čas od času pokoušejí oblažít. To si pak s Annou nesmíme dělat vlastní plány a musíme něco podniknout s mámou a tátou.

No, občas je náplň docela snesitelná, třeba když jedeme někam šplhat nebo na bowling nebo do zábavního parku, ale stejně to považujeme za omezování osobní svobody. Anna se pak smí vypařit ještě večer, ale mě naši drží doma jako otroka se slovy: „Anně už je skoro osmnáct a ty jsi o pět let mladší, takže nemáš večer venku co pohledávat.“

Tomu se říká spravedlnost!

„Včera si toho pak všimla už i máma,“ pokračuje Niko. „Říkala, že...“

Zajíkne se a zrudne jako rak.

„Že co?“

„Říkala, že tu holky asi budou vyhlížet mě.“

Nechápu. „Tebe? Proč? Vidíte se přece denně ve škole.“

Můj nejlepší kámoš přikývne a rudá přejde v purpur. „To já taky nevím proč. Ale tak nějak mi to dělá dobře.“

„Co? Že hned po škole zapomenou, jak vypadáš, a proto tě chodí okukovat odpoledne?“

„Hm,“ zamumlá Niko. „Jestli je k tomu vede tohle. A pak máma ještě říkala, že holky jsou v tomhle věku mnohem vyzrálejší než kluci.“

Tak to mě podržte! Abych nevybuchnul smíchy!
Paní Kolpingová do nás kluků zjevně moc nevidí!
„Vyzrálější? Dovol, abych se zasmál! A co říkala ještě?“
„Už jen něco jako ,to už to začíná, to teda dost brzo
a pak zavrtěla hlavou.“

Tomuhle výroku Nikovy mámy sice nerozumím, ale hlavou bych zavrtěl taky, kdyby mi před oknem hodiny postávaly dvě buchty od nás ze třídy. To už taky hraničí s omezováním osobní svobody, zůstat takhle trvale pod dohledem.

„A cos udělal?“ ptám se. „Šel sis to s nima vyřídit? Dneska ve škole jsem si ale nevšimnul, že byste spolu mluvili.“

Niko uhne pohledem. „Jasně že ne! To se přece nesmí nikdo dozvědět! Představ si, kdyby se to domáknul Bully – umlátil by se smíchy!“

Kývám, jako že chápu. „Nebo ta huba nevymáchaná Jonas. Vlastně obě. Nebo uchichotaná půlka naší třídy. To bys byl u nich vyřízenej.“

„Přesně tak,“ přitakává Niko. „Nevystrčil jsem o víkendu paty, protože jsem nestál o žádnou trapnou scénu. A dneska ve škole o tom naštěstí ani nemukly a já taky ne.“

Zhluboka se nadechnu a dosednu na kuchyňskou stoličku. „Jenomže teď tu okouněj zase. To tě tu budou okupovat celej tejden?“

Niko mávne rukou. „Jak to mám vědět. A ani mi to tolik nevadí, že tu na mě čekaj. To je svým způsobem krutopřísny, ne?“

„Krutopřísny? Co je na tom krutopřísnyho? Copak tu máte zastávku a seš snad autobus, aby na tebe čekaly?“

Niko si soustředěně prohlíží pantofle. „Ale mně to stejně krutopřísny připadá...“

Začíná mi svítat. „A nezabouchnul ses náhodou do jedný z nich?“

Aha. Teď jsem ho vyhmátnul! Už je zase jako rak. „Zbláznil ses? To víš, že ne! Ale... co když... se jedna z nich zabouchla do mě? To by přece bylo možný, ne?“

Pokrčím rameny a musím se při tom ušklíbnout. „Možný je všechno, i to, že tě na dálnici pokouše krokodýl. Ale tohle si zrovna představit nedokážu.“

„Proč ne?“

„Jsi menší než obě dvě.“

Niko se natáhne, div nestojí na špičkách. „Menší než Lucy možná, ale s Lindou jsme skoro nastejno.“

Tiše hvízdnu. „A helemese, tys to snad přeměřoval, ne? Nejsi do ní vážně to?“

Niko rozhodně zavrtí hlavou. „Ne, kámo, přísahám! A přestaň se mě ptát na takový blbosti! Ale musíš uznat, že by stálo za to, dozvědět se, co je tady drží už třetí den.“

To je fakt. „Já stejně budu muset za chvíli padat, tak se jich prostě zeptám,“ navrhu.

Niko na mě zděšeně vyvalí oči: „Na to zapomeň! To by byl trapas na entou! Nejlepší by bylo vypařit se zadem, přes zahradu, aby tě vůbec neviděly.“

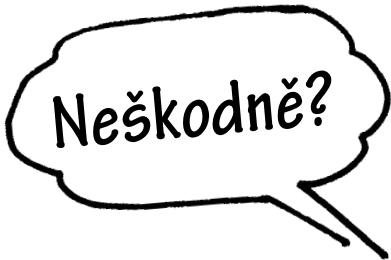
„Jenomže já mám před barákem kolo.“

„Sakra! Na to jsem úplně zapomněl!“

Niko to vyloženě prožívá, vidím to na něm. A vůbec to nechápu a rozhodně se odtud nehodlám vypařovat zadem. Jsou to přece jen Brejlinda a Lucy, dvě holky od nás ze třídy. Proč bych se měl schovávat?

„Nech to na mně, Niko,“ poklepu mu konejšivě na rameno. „Na tom přece nic není, že jsem u vás. Všichni vědí, že se kámošíme, takže se nikdo nemůže divit, když tu na mě natrefí. Budu se tvářit

děsně překvapeně a dám se s nima naprosto neškodně do řeči.“

Neškodně?

„Neškodně?“ Nikovi se to asi nechce věřit.

„No jasně. Jsou to holky od nás ze třídy. Slibuju, že tě ušetřím trapasu. A třeba se mi podaří něco zjistit. Jsem přece Hugo a v chlapa, jako jsem já, mají ženský důvěru.“

Niko potřese hlavou. „Jen aby!“

„A že mi můžeš říkat taky superdetektiv, se ostatně potvrdilo, no ne? Já tomu přijdu na kloub, neboj.“

Niko zvedne ruku a nechá ji zase padnout. „No tak jo,“ vysouká ze sebe a já na něm vidím, jak bojuje sám se sebou.

Ale pak očividně zvítězí zvědavost. „Ale opovaž se ptát, jestli někdo někoho miluje. Tuhle pitominu a vůbec žvásty o lásce si odpusť, jo?“ naléhá na mě. „A zavolej mi, hned jak dojedeš domů, abys mi podal zprávu!“

Starší přítelkyně

Niko mě ani nejde doprovodit ke dveřím, protože to všechno chce pozorovat za záclonou v kuchyni. Xkrát mě zapřísahá, abych neplácnul něco o lásce nebo nějakou jinou blbost.

Očekává se ode mě výhradně detektivní práce.

Mám je nenápadně natuknout.

S obezřetností diplomata.

A taktně a rafinovaně to z nich dostat.

Úkol zní jasně.

Vyjdu ven a zamířím přímo k holčkám. Dívají se na mě vyjeveně. „To jste se obě dvě do Nika zabouchly, že tu takhle očumujete, nebo co?“

To je takt, diplomatická obezřetnost a rafinovaná detektivní prácička, co?

„Jé, Hugo, ahoj! Co ty tady děláš?“ zeptá se Lucy a zahihňá se. Linda se dívá střídavě na boty a na mě, ale uhihňává se taky.

„Přesně na to jsem se ptal já vás,“ opáčím a dávám si záležet, aby to znělo patřičně ležérně. „Takže: Kdo do koho?“ Tolik přímočarosti si snad dovolit můžu.

„Niko je tu taky?“ ptá se Lucy a tváří se, jako by tu otázku přeslechla. „Půjde ven?“

„Jak to mám vědět,“ odfrknu. „Záleží na tom, co po něm chcete.“

Linda nervózně zašilhá po Lucy. „Vůbec nic,“ řekne. „Co bysme po něm měly chtít. Jdeme náhodou kolem a říkáme si: ‚Hele, že on tu bydlí Niko?‘ No a tak jsme se tu zastavily.“

Lucy vyprskne a Linda se taky zase začne chichotat. Nepřipadá mi, že by to vysvětlení znělo zrovna věrohodně. Ale protože mi všechno to hihňání už leze na nervy, rozhodnu se detektivní práci krapet urychlit a přejít k věci.

„A neříkaly jste si to čistou náhodou už i včera a předevčírem? To jste tu taky trčely, ne?“

Teď se naplno projeví to jejich slepičí chování a začnou se hihňat jako o život. O můj!

„To my tak občas děláme,“ vysouká ze sebe Lucy před dalším záchvatem hihňání. „U tebe se taky někdy zastavíme. Ale teď nám řekni, kde je Niko.“

„Doma. Přišla za ním jeho přítelkyně.“
Bumho!!!

